

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 września 2016 r.

Sąd Rejonowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Kowalczyk - Makuła

Protokolant: sekr. sąd. Beata Krzyżińska

w obecności prokuratora Agnieszki Tylutka - Cioban

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 14 czerwca i 22 sierpnia 2016 r. w S.

sprawy **L. C.**, syna W. i H.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 20 czerwca 2015 r. w S., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym wskazane w art. 3 ust. 1, art. 5 ust. 1, art. 25 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012.1137 z późn. zm.) w ten sposób, że prowadząc samochód osobowy m-ki O. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności na skrzyżowaniu ulic K. (...) i P. (...), wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu rowerzyście J. Ł. jadącemu wzdłuż ul. (...) w kierunku ul. (...), nieumyślnie doprowadzając do zderzenia obu pojazdów, w następstwie którego J. Ł. doznał obrażeń ciała w postaci złamania czaszki, obfitego krwawienia do przestrzeni podpajęczynówkowej i stłuczenia tkanki mózgowej, złamania żeber I-VIII lewej linii pachowej tylnej i żeber I-X w lewej linii łopatkowej, złamania kości kulszowej lewej przezpanewkowego złamania kości biodrowej lewej, złamania lewej gałęzi kości łonowej lewej, skutkujących w dniu 10 lipca 2015 r. w (...) Szpitalu Wojewódzkim w S. jego zgonem,

tj. o czyn z art. 177 § 2 kk

ORZEKA:

I. oskarżonego **L. C.** uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk w brzmieniu ustalonym w tekście pierwotnym kodeksu karnego (Dz.U.1997.88.553) w zw. z art. 4 § 1 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu ustalonym w tekście pierwotnym kodeksu karnego w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk w brzmieniu nadanym Ustawą z dnia 5 listopada 2009r o zmianie ustawy kodeks karny, ustawy kodeks postępowania karnego, ustawy kodeks karny skarbowy oraz niektórych ustaw (Dz.U. 2009. 206. 1589) w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając na podstawie art. 33 § 3 kk wysokość jednej stawki na kwotę 25 (dwadzieścia pięć) złotych;

IV. zasądza od oskarżonego Ł. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 430 (czterysta trzydzieści) złotych tytułem opłat oraz kwotę 3226,75 zł (trzy tysiące dwieście dwadzieścia sześć złotych siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu wydatków postępowania.

Sygn. akt II K 161/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2015r. w S. około godz. 15.00 oskarżony Ł. C. poruszał się samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...). Razem z nim na przednim fotelu pasażera podróżowała W. K..

Oskarżony na skrzyżowaniu ulic K. (...) i P. (...), wyjeżdżając z ul. (...), która jest drogą podporządkowaną (oznakowaną znakiem drogowym A-7 tj ustęp pierwszeństwa) w stosunku do ul. (...), będącej drogą z pierwszeństwem przejazdu jadąc na wprost w kierunku ul. (...), nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pokrzywdzonemu J. Ł., który jechał rowerem po jezdni wzdłuż ul. (...) w kierunku ul. (...), czym nieumyślnie doprowadził do zderzenia obu pojazdów. W wyniku tego zdarzenia pokrzywdzony J. Ł. doznał obrażeń ciała w postaci złamania czaszki, obfitego krwawienia do przestrzeni podpajęczynówkowej i stłuczenia tkanki mózgowej, złamania żeber I – VIII lewej linii pachowej tylnej i żeber I – X w lewej linii łopatkowej, złamania kości kulszowej lewej, przepianekowego złamania kości biodrowej lewej, złamania lewej gałęzi kości łonowej lewej, które to obrażenia skutkowały jego zgonem w dniu 10 lipca 2015r. w (...) Szpitalu Wojewódzkim w S..

Oskarżony Ł. C. i pokrzywdzony J. Ł. w chwili zdarzenia byli trzeźwi. Do zderzenia się pojazdów doszło w porze dziennej, około godz. 15.00, przy dobrych warunkach atmosferycznych i drogowych, w obszarze zabudowanym gdzie prędkość jazdy jest ograniczona administracyjnie do 50 km/h.

W samochodzie O. (...) uszkodzeniu uległy drzwi prawe przednie, drzwi prawe tylne, szyba drzwi prawych przednich, rama nad drzwiami przednimi prawymi oraz słupki drzwi przednich prawych, natomiast w rowerze kierowanym przez pokrzywdzonego uszkodzeniu uległo koło przednie, kierownica, siodełko (przekrzywione) oraz łańcuch. W chwili zderzenia się pojazdów prędkość samochodu O. (...) wynosiła 33 km/h, zaś rowerzysty – 28 km/h.

Oskarżony Ł. C. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym wskazane w art. 3 ust. 1, art. 5 ust. 1, art. 25 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym, w ten sposób, że prowadząc samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności na skrzyżowaniu ulic K. (...) i P. (...), wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pokrzywdzonemu rowerzyście J. Ł. jadącemu wzdłuż ul. (...) w kierunku ul. (...), nieumyślnie doprowadzając do zderzenia obu pojazdów, w następstwie którego pokrzywdzony rowerzysta doznał obrażeń ciała skutkujących jego zgonem w dniu 10 lipca 2015r. w (...) Szpitalu Wojewódzkim w S..

Oskarżony Ł. C. nie był dotychczas karany sądownie (k. 110).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie: protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego wraz ze szkicem miejsca wypadku (k. 3 – 4b zbiór A), protokołu oględzin roweru marki T. kolarzówka (k. 5 – 6 zbiór A), protokołu oględzin samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) (k. 7 – 8 zbiór A), protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości oskarżonego urządzeniem elektronicznym (k. 9 zbiór A), opinii nr (...) z przeprowadzonych badań chemicznych (k. 45 – 46), protokołu sądowo – lekarskich oględzin zwłok J. Ł. (k. 68 – 74), ekspertyzy nr (...) kryminalistycznej rekonstrukcji wypadku drogowego wraz z trójwymiarową animacją na nośniku DVD (k. 159 – 194), nagrania na pendrive (k. 28 zbiór A), protokołu oględzin nośnika pamięci pendrive (k. 29 – 31 zbiór A), karty karnej (k. 110), częściowo zeznań świadka W. K. (k. 19 zbiór C od słów „w dniu 20 czerwca 2015r. do słów „twarz, która się już zagoiła”, z k. 94v-95 akt głównych od słów „w dniu 20 czerwca” do słów „jak policjanci rozmawiali z Ł.”, 54v-55 akt głównych, zeznań świadka I. Ł. (k. 15 zbiór C od słów „jego rower” do słów „zdarzenia drogowego”,

36-36, 55v), zeznań świadka M. S. (1) (k. 91 zbiór B od słów „nadmieniam , że „ do słów „od czasu rzeczywistego” , 36v- 37), zeznań świadka L. Z. (k. 55v-56 zbiór B od słów „uszkodzony rower” do słów „nie pamiętam dokładnie ich położenia”, 54- 54v akt głównych

Oskarżony **L. C.** nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i na rozprawie odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na wszelkie pytania (k. 36).

Sąd zważył co następuje:

Zdaniem sądu sprawstwo oskarżonego **L. C.** w zakresie zarzucanego mu w wyroku czynu z art. 177 § 2 kk nie budziło wątpliwości pomimo, że oskarżony nie przyznał się do jego popełnienia. Sąd nie dał wiary twierdzeniom oskarżonego, że nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, ponieważ stały one w sprzeczności z pozostałymi dowodami zgromadzonymi w sprawie. Kluczową kwestią dla tej sprawy było ustalenie w jaki sposób bezpośrednio przed zderzeniem poruszał się rowerzysta . Sąd , w świetle dowodów przedstawionych przez prokuratora , nie miał żadnych wątpliwości , iż pokrzywdzony **J. Ł.** bezpośrednio przed zderzeniem z **O.** (...) poruszał się rowerem po jezdni, a nie po chodniku, przemieszczając się wzdłuż ul. (...) w kierunku ul. (...). Dowody zebrane w sprawie , w ocenie sądu , w sposób jednoznaczny wskazywały na takie właśnie ustalenia. Pokrzywdzony jechał prawidłowo po jezdni, znajdując się na drodze z pierwszeństwem przejazdu. Oskarżony odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania , jednak ze sposobu prowadzenia obrony wynikało iż utrzymywał , że rowerzysta poruszał się chodnikiem. Na zabezpieczonym w sprawie nagraniu z monitoringu , obejmującym obszar jezdni ul. (...) i chodnika bezpośrednio poprzedzający miejsce wypadku , wyraźnie widać jak tuż przed zderzeniem ulicą , bardzo blisko prawej krawędzi jezdni przemieszcza się rowerzysta na charakterystycznej żółto – pomarańczowej kolarzówce. Ubrany jest w czarną koszulkę z krótkim rękawem, w czarne krótkie spodenki z białym paskiem po zewnętrznej stronie oraz w czarną czapkę z daszkiem typu bejsbolówka. Widać , że jedzie szybko co może utrudniać identyfikację ale świadek **I. Ł.** , zona pokrzywdzonego , bez żadnych wątpliwości na okazanym jej nagraniu z monitoringu rozpoznała pokrzywdzonego **J. Ł.**. Rozpoznała go po rowerze, sylwetce oraz po ubiorze , dodając iż pokrzywdzony nie miał w zwyczaju poruszać się rowerem po chodniku. W ocenie sądu, rower z monitoringu wygląda dokładnie tak samo jak ten który potem znajdował się na miejscu wypadku . Trzeba mieć także na uwadze , iż miejsce wypadku znajdowało się w odległości zaledwie kilku metrów od obszaru monitorowanego. Zwracał na to uwagę w swoich zeznaniach także **M. S. (1)**. Sąd nie podzielał wątpliwości obrońcy dotyczących czasu nagrania monitoringu , co chciał ustalać zeznaniami właściciela Klubu (...). W ocenie sądu okoliczność ta była wykazana zeznaniami świadka **M. S. (1)**, który potwierdził , iż czas z monitoringu odbiegał od czasu rzeczywistego o 40-50 minut. Na zapisie monitoringu widać , iż zaraz po tym jak przejeżdżał rowerzysta na żółto – pomarańczowej kolarzówce, z pomieszczenia Klubu (...) wychodzi osoba , by po chwili wejść do środka . Potwierdzały to relacje świadka **M. S. (2)** , który zeznał iż po tym jak usłyszał odgłos uderzenia , hałas , wyszedł na chwilę z klubu aby zobaczyć co się stało. Widział leżący na jezdni rower w charakterystycznym pomarańczowym kolorze oraz osoby pomagające rowerzyście , dlatego wrócił do pracy. Również wyniki ekspertyzy biegłego z zakresu wypadków drogowych potwierdzały powyższe ustalenia . Ustalona odległość usytuowania rowerzysty od prawej stycznej ul.(...) na jezdni , zdaniem eksperta , całkowicie wyklucza aby do kolizji pojazdów doszło przy pozycji kierującego rowerem znajdującej się na wysokości wyznaczonego przejścia dla pieszych ul. (...) a nawet chodnika (przejście to jest cofnięte od prawej stycznej ulicy na głębokości 1.7 m) . Również świadek **L. Z.** w swych zeznaniach potwierdził , że kamera monitoringu miejskiego zamontowana na skrzyżowaniu ulic (...) zarejestrowała mężczyznę w czapce z daszkiem, który poruszał się rowerem typu kolarzówka, przy czym mężczyzna ten jechał prosto ul. (...) w kierunku ul. (...) trzymając się prawej krawędzi jezdni.

Zeznania świadka **I. Ł.** w zakresie podawanych przez nią informacji, jako korespondujące z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie sąd uwzględnił dając im wiarę w całości.

Podobnie oceniono relacje funkcjonariusza **K. S. L. Z.**. Świadek **L. Z.** w swych zeznaniach zrelacjonował przebieg interwencji w związku z wypadkiem komunikacyjnym zaistniałym w dniu 20 czerwca 2015r. w S. z udziałem oskarżonego **L. C.** i pokrzywdzonego **J. Ł.**. Świadek na miejscu zdarzenia ustalił, że na skrzyżowaniu ulic **K.** (...) i **P.** (...) doszło do zderzenia rowerzysty z samochodem osobowym kierowanym przez oskarżonego **L. C.**, który twierdził, że

rowerzysta jechał chodnikiem wzdłuż ul. (...) w kierunku ul. (...). Z zeznań świadka wynikało, że rower leżał na jezdni ul. (...) i częściowo także na chodniku bliżej prawej krawędzi ul. (...) patrząc od strony ul. (...), a przy nim na jezdni rzeczy, które wiozł ze sobą rowerzysta, natomiast samochód O. (...) stał zaparkowany na oznaczony miejscu postojowym na ul. (...) po prawej stronie na wysokości (...) Handlowego (...). Ostateczne ustalenia faktyczne poczynione przez sąd nie stały w sprzeczności z relacjami świadka, który przekazywał jedynie wersję oskarżonego, która nie znalazła odzwierciedlenia w materiale dowodowym.

Świadek **W. K.** była pasażerką samochodu O. (...) kierowanego przez oskarżonego Ł. C. i w chwili wypadku siedziała na przednim fotelu pasażera. Z zeznań świadka wynikało, że oskarżony najpierw jechał ul. (...), a następnie skręcił w ul. (...) z zamiarem przejazdu na wprost skrzyżowania ulic P. (...) i K. (...) w kierunku ul. (...). Świadek zeznała, że oskarżony po dojechaniu do skrzyżowania zatrzymał się, rozejrzał się, a następnie normalnie ruszył wjeżdżając na ul. (...) aby przejechać skrzyżowanie na wprost w kierunku ul. (...). Świadek przyznała, że w trakcie jazdy pisała sms-a i z tego względu nie obserwowała co dzieje się na drodze. Utrzymywała jednak, że gdy oskarżony zatrzymał się przed skrzyżowaniem na którym doszło do wypadku, na chwilę podniosła głowę i wtedy nie widziała pojazdów nadjeżdżających ani z lewej ani z prawej strony w tym rowerzysty. Następnie miała wrócić do pisania sms-a i w trakcie pokonywania skrzyżowania nie obserwowała już drogi. Świadek podczas pokonywania skrzyżowania przez O. (...) w pewnym momencie na wysokości prawych drzwi dostrzegła jakiś obiekt, a po chwili w samochodzie zbiła się szyba w prawych przednich drzwiach samochodu, odłamki szkła wpadły do środka i poraniły jej twarz. Świadek dopiero później zorientowała się, że samochód którym podróżowała zderzył się z rowerzystą, po wyjściu z pojazdu dostrzegła leżącego na jezdni mężczyznę a obok niego rower typu kolarzówka oraz porozrzucone na jezdni przedmioty tj. sok w kartonie, czapkę oraz zbitą szklaną butelkę owiniętą w folię aluminiową. Świadek przyznała, że przed zderzeniem rowerzysty nie widziała, nie potrafiła powiedzieć, że rowerzysta jechał po jezdni czy po chodniku, nadto z jej zeznań nie wynikało aby oskarżony przed zderzeniem zauważył nadjeżdżającego z prawej strony rowerzystę i podjął jakiegokolwiek manewry obronne, aby mówić coś co świadczyłoby o tym, że rowerzystę jednak dostrzegł. Należy więc wnioskować iż oskarżony bezpośrednio przed zderzeniem z rowerzystą nie podjął manewru hamowania, ponieważ wskutek nienależytej obserwacji drogi nie zauważył nadjeżdżającego z prawej strony rowerzysty. Świadek W. K. w swych zeznaniach przyznała, że oskarżony po zderzeniu z rowerzystą nie zatrzymał się od razu tylko kontynuował jazdę i nie zatrzymując się wcześniej zjechał na parking po prawej stronie, na zatoczkę za skrzyżowaniem. Zeznania świadka W. K. sąd w przeważającym zakresie uzzględnił jako prawdziwe. Sąd nie przychylił się natomiast do twierdzeń świadka, że w czasie gdy doszło do zdarzenia natężenie ruchu było małe. Twierdzeniom świadka w tym zakresie przeczyło zabezpieczone w sprawie nagranie z monitoringu, które obejmuje także drugi pas ruchu a więc ten na który oskarżony wjeżdżał z ul. (...). Z obydwu stron widać przejeżdżające pojazdy oraz rowerzystów.

Świadek **M. S. (1)** w dniu 20 czerwca 2015r. pracował w lokalu C. (...) w S. usytuowanym przy ul. (...), w bliskiej odległości od skrzyżowania z ul. (...). Świadek, gdy nastąpiło zderzenie pojazdów, był wewnątrz lokalu i z tego względu nie widział jak do niego doszło. Z zeznań świadka wynikało, że po tym jak usłyszał hałas dobiegający z ulicy, wyszedł z lokalu aby zobaczyć co się stało. Świadek po wyjściu z lokalu zauważył leżący na jezdni pomarańczowy rower, po chwili na miejsce przyjechała policja i pogotowie ratunkowe. Świadek przyznał, że nie przyłączył się do grupy ludzi obserwujących co działo się na miejscu wypadku i wrócił z powrotem do miejsca pracy. Świadek potwierdził, że tego samego dnia kiedy doszło do wypadku, do lokalu przyszło dwóch policjantów, którzy chcieli się dowiedzieć jaki jest zasięg kamery przed lokalem. Świadek M. S. (1) nie miał wątpliwości, że pomarańczowy rower leżący na jezdni należał do mężczyzny poruszającego się rowerem, którego wcześniej zarejestrowała kamera monitoringu znajdująca się przed lokalem C. (...). Świadek zaznaczył, że na rejestratorze nie był przestawiony czas i pokazywał czas o kilkadziesiąt minut wcześniejszy od rzeczywistego. Zeznania tego świadka, obiektywne, rzeczowe i szczerze a także korelujące z pozostałymi dowodami zebranymi w sprawie, sąd uwzględnił dając im wiarę w całości.

W toku postępowania przygotowawczego **biegły sądowy z zakresu wypadków drogowych, ruchu drogowego oraz kryminalistycznej rekonstrukcji wypadków drogowych H. T.** oraz **biegły lekarz medycyny sądowej i patomorfolog A. T.** wydali opinię, w której zawarli kryminalistyczną rekonstrukcję wypadku drogowego z udziałem oskarżonego Ł. C. i pokrzywdzonego J. Ł. oraz wypowiedzieli się na temat przyczyn

zaistnienia i przebiegu wypadku, kierunku ruchu obu pojazdów bezpośrednio przed wypadkiem, wzajemnego usytuowania pojazdów w chwili wypadku, prędkości i przebiegu hamowania obu pojazdów, możliwości uniknięcia wypadku, mechanizmu powstania obrażeń ciała u pokrzywdzonego, usytuowania ciała pokrzywdzonego w chwili zderzenia z samochodem oskarżonego oraz tego jak zachowywało się ono w trakcie wypadku (k. 159 – 194). Do wypadku doszło na skrzyżowaniu ulic (...) (droga podporządkowana znakiem A – 7) i P. (...) w S. (droga z pierwszeństwem przejazdu), w porze dziennej, przy dobrych warunkach atmosferycznych i dobrej widoczności, w terenie zabudowanym gdzie administracyjnie dopuszczalna prędkość jazdy wynosiła 50 km/h. Wyjeżdżający z ul. (...) samochód O. (...) kierowany przez oskarżonego Ł. C. został uderzony w prawy bok przez pokrzywdzonego rowerzystę J. Ł. poruszającego się ul. (...) w kierunku ul. (...). Obrażenia ciała doznane przez pokrzywdzonego, a następnie jego śmierć były, zdaniem biegłych, konsekwencją wypadku drogowego z dnia 20 czerwca 2015r. w którym brał udział. W chwili zderzenia się pojazdy tj. rower i samochód O. (...) były usytuowane względem siebie niemal prostopadle, prędkość kolizyjna samochodu O. (...) wynosiła 33 km/h, zaś pokrzywdzonego rowerzysty 28 km/h, więc była niższa od administracyjnie dopuszczalnej. Żaden z pojazdów nie hamował. Przy średnim przyspieszeniu w granicach 2,8 m/s⁽²⁾ samochód O. (...) pokonał odcinek 15 – 16 metrów w czasie 3,2 sekundy uzyskując wskazaną wyżej prędkość kolizyjną. W momencie ruszania samochodu O. (...) z zamiarem przejechania skrzyżowania na wprost rowerzysta od miejsca kolizji był oddalony o około 25 metrów, co oznaczało zdaniem biegłego, że rowerzysta musiał być w zasięgu wzroku kierującego samochodem O. (...) po jego prawej stronie. Biegli wykluczyli aby pasażerka O. (...) siedząca na przednim fotelu obok kierowcy uniemożliwiła oskarżonemu zauważenie w porę poruszającego się rowerem pokrzywdzonego. Biegli stwierdzili również, że nie jest możliwe określenie wartości prędkości bezpiecznej w przypadku zajeżdżenia drogi prawidłowo poruszającemu się drugiemu uczestnikowi ruchu. Zdaniem biegłych przyczyny wypadku należało dopatrywać się w braku prowadzenia starannej i ciągłej obserwacji zmieniającej się sytuacji drogowej przez kierującego O. (...) podczas zbliżania się do skrzyżowania. Kierujący samochodem O. (...) nie zrealizował obowiązku określonego znakami drogowymi, w tym ustawionym przed skrzyżowaniem na ul. (...) pionowym znakiem drogowym A – 7 (ustęp pierwszeństwa). Niestosowanie się kierującego O. do w. w. zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym doprowadziło do zderzenia z rowerzystą prawidłowo poruszającym się drogą z pierwszeństwem przejazdu. Kierujący O. (...) prowadząc ciągłą, uważną i rzetelną obserwację drogi byłby w stanie w porę zauważyć poruszającego się prawidłowo po jego prawej stronie rowerzystę. Opinię biegłych H. T. i A. T. sąd uznał za pełnowartościowy dowód w niniejszej sprawie. Opinię oceniono jako pełną i jasną. Wydana została przez osoby dysponujące specjalistyczną wiedzą i brak było jakichkolwiek podstaw aby kwestionować zawarte w jej treści ustalenia. Sąd w toku postępowania nie widział potrzeby aby dopuszczać dowód z opinii uzupełniającej czy też powoływać innych biegłych celem wydania nowej opinii. Motywy swojej decyzji przedstawił podczas rozprawy (k. 55) . Kwestie ewentualnego przyczynienia rowerzysty do zaistnienia zdarzenia drogowego można by jedynie rozpatrywać w sytuacji kiedy doszłoby z jego strony do naruszenia konkretnych przepisów ruchu drogowego. Było faktem, iż pokrzywdzony rowerzysta poruszał się jak na warunki miejskie z dużą prędkością ale nadal prędkość ta znacznie odbiegała od prędkości administracyjnie dozwolonej. Brak bowiem w przepisach ruchu drogowego jakiś szczególnych ograniczeń prędkości dla rowerzystów czy też obowiązku jazdy w kasku. Pokrzywdzony jechał drogą z pierwszeństwem przejazdu, które winien uwzględnić oskarżony przejeżdżając przez skrzyżowanie. Opinia biegłych H. T. i A. T. potwierdzała, że wyłączną odpowiedzialność za wypadek komunikacyjny z dnia 20 czerwca 2015r. ponosił oskarżony Ł. C., który poprzez zaniechanie uważnej i ciągłej obserwacji tego co dzieje się na drodze, niezachowanie należytej ostrożności na skrzyżowaniu ulic K. (...) i P. (...) oraz niezastosowanie się do znaku drogowego A – 7 (ustęp pierwszeństwa), zajeżdżał drogę pokrzywdzonemu rowerzyście J. Ł., który poruszał się prawidłowo ul. (...) będącą drogą z pierwszeństwem przejazdu doprowadzając do zderzenia obu pojazdów, w wyniku którego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała skutkujących jego śmiercią w dniu 10 lipca 2015r. Właściwa i wnikliwa obserwacja drogi przez oskarżonego pozwoliłaby mu w porę dostrzec poruszającego się rowerem pokrzywdzonego J. Ł. oraz podjąć manewry obronne włącznie z zatrzymaniem pojazdu i w ten sposób uniknąć zderzenia z rowerzystą.

Pozostały nieosobowy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie budzi wątpliwości sądu i jest wiarygodny. Sąd nie zalażł powodów do jego negatywnej oceny.

Wobec tak omówionego materiału dowodowego sąd uznał, że wina oskarżonego **Ł. C.** w zakresie przypisanego mu przestępstwa z art. 177 § 2 kk nie budziła wątpliwości i została udowodniona. Oskarżony **Ł. C.** w dniu 20 czerwca 2015r. w S., woj. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym wskazane w art. 3 ust. 1, art. 5 ust. 1 oraz w art. 25 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że prowadząc samochód osobowy marki O. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności na skrzyżowaniu ulic K. (...) i P. (...) wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu rowerzyście J. Ł. jadącemu wzdłuż ul. P. (...) w kierunku ul. (...), nieumyślnie doprowadzając do zderzenia obu pojazdów, w następstwie którego J. Ł. doznał obrażeń ciała w postaci złamania czaszki, obfitego krwawienia do przestrzeni podpajęczynówkowej i stłuczenia tkanki mózgowej, złamania żeber I-VIII lewej linii pachowej tylnej i żeber I-X w lewej linii łopatkowej, złamania kości kulszowej lewej przezpanewkowego złamania kości biodrowej lewej, złamania lewej gałęzi kości łonowej lewej, skutkujących jego śmiercią w dniu 10 lipca 2015r. w (...) Szpitalu Wojewódzkim w S.. Zgodnie z art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga - szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez „działanie” rozumie się również zaniechanie. Z kolei zgodnie z art. 5 ust. 1 w. w. Ustawy uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani stosować się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli, sygnałów świetlnych oraz znaków drogowych, nawet wówczas, gdy z przepisów ustawy wynika inny sposób zachowania niż nakazany przez te osoby, sygnały świetlne lub znaki drogowe. Natomiast w myśl art. 25 ust. 1 w. w. Ustawy kierujący pojazdem, zbliżając się do skrzyżowania, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pojazdowi nadjeżdżającemu z prawej strony, a jeżeli skręca w lewo - także jadącemu z kierunku przeciwnego na wprost lub skręcającemu w prawo. Oskarżony **Ł. C.** nieumyślnie naruszył wskazane wyżej zasady doprowadzając nieumyślnie do zderzenia się kierowanego przez siebie samochodu O. (...) z prawidłowo jadącym pokrzywdzonym rowerzystą J. Ł., w wyniku którego pokrzywdzony poniósł śmierć. Oskarżony zbliżając się do skrzyżowania i dodatkowo poruszając się drogą podporządkowaną, miał obowiązek zachować szczególną ostrożność. Gdyby oskarżony należycie, bacznie obserwował co dzieje się na drodze, zdołałby w porę dostrzec nadjeżdżającego z jego prawej strony rowerzystę i podjąć manewry obronne pozwalające mu uniknąć zderzenia, w szczególności, że miał możliwość zauważenia rowerzysty.

Oskarżony dopuścił się więc popełnienia przestępstwa nieumyślnego. Nie budziło wątpliwości sądu istnienie związku przyczynowego między zachowaniem oskarżonego a zaistnieniem tragicznego w skutkach wypadku drogowego. W ocenie sądu każdy kierowca drogowy w zaistniałej sytuacji o umiejętnościach pozwalających na dopuszczenie go do udziału w ruchu drogowym mógłby zachować się w sposób poprawny tzn. właściwie obserwować ruch na jezdni, przepuścić uczestnika ruchu mającego pierwszeństwo przejazdu, nie doprowadzając do jego potrącenia. Wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, nie było bowiem żadnych okoliczności wyłączających ją bądź też ograniczających. Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Należy stwierdzić, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest znaczny, przestępstwa komunikacyjne są bowiem w Polsce zjawiskiem powszechnym. Uznając oskarżonego **Ł. C.** za winnego popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 kk, sąd uznał za zasadne skazanie go na karę 1 roku pozbawienia wolności. Sąd mając na uwadze dotychczasową niekaralność **Ł. C.** za przestępstwa uznał za wystarczające orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk w brzmieniu ustalonym w tekście pierwotnym kodeksu karnego (Dz.U.1997.88.553) w zw. z art. 4 § 1 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu ustalonym w tekście pierwotnym kodeksu karnego w zw. z art. 4 § 1 kk sąd zawiesił oskarżonemu wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący dwa lata. Zdaniem sądu orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na dwuletni okres próby będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a w szczególności zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Stosowano przepisy obowiązujące w dacie czynu, uznając iż były korzystniejsze dla oskarżonego. Dotyczyło to w szczególności kwestii zgłoszonego przez prokuratora wniosku o orzeczenie nawiązki na rzecz osoby bliskiej dla pokrzywdzonego. Orzeczona wobec oskarżonego kara winna podziałać na niego wychowawczo, skłonić go do przemyślenia tego co zrobił i wyciągnięcia

odpowiednich wniosków na przyszłość, wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości oraz uzmysłowić mu, że przestrzeganie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym jest nieodzowne dla bezpieczeństwa jego samego i innych uczestników ruchu drogowego, a ich ignorowanie może prowadzić do nieodwracalnych, tragicznych skutków. Orzeczona wobec oskarżonego kara spełni również swe zadania w zakresie prewencji ogólnej będąc dla społeczeństwa jasnym sygnałem, że popełniając przestępstwo należy liczyć się poniesieniem za to odpowiedzialności prawnie – karnej.

Na podstawie art. 71 § 1 kk w brzmieniu nadanym Ustawą z dnia 5 listopada 2009r o zmianie ustawy kodeks karny, ustawy kodeks postępowania karnego, ustawy kodeks karny skarbowy oraz niektórych ustaw (Dz.U.2009.206.1589) w zw. z art. 4 § 1 kk, sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 25 zł. Konieczność zapłacenia grzywny uświadomi oskarżonemu nieopłacalność popełniania przestępstw oraz uzmysłowi mu, że dopuszczając się przestępstwa należy liczyć się z koniecznością poniesienia za to również dotkliwych konsekwencji finansowych. Orzeczona kara grzywny leży w zasięgu możliwości płatniczych i zarobkowych oskarżonego. Oskarżony jest kawalerem, nie ma nikogo na utrzymaniu, pracuje zarobkowo, prowadzi również własną działalność gospodarczą osiągając dochody w kwocie około 7000 zł miesięcznie. Wskazane wyżej okoliczności wskazują, że oskarżony będzie stanie zapłacić orzeczoną grzywnę.

Zdaniem sądu taka kara jest adekwatna i współmierna do wagi przypisanego mu przestępstwa. Decydując się na taki wymiar kary, sąd wziął pod uwagę stopień zawinienia oskarżonego oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości przestępstwa, którego się dopuścił. Oskarżony, ignorując podczas pokonywania skrzyżowania położonego w centrum miasta, na którym odbywał się ruch pojazdów, wskazane wyżej zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, doprowadził do tragicznego w skutkach zdarzenia drogowego – zderzył się z prawidłowo jadącym drogą z pierwszeństwem przejazdu rowerzystą J. Ł., w wyniku którego rowerzysta doznał obrażeń ciała skutkujących jego śmiercią.

Sąd nie uwzględnił wniosku prokuratora z jego mowy końcowej o orzeczenie na podstawie art. 42 § 1 kk wobec oskarżonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku. W realiach niniejszej sprawy orzeczenie tego rodzaju środka karnego wobec oskarżonego było fakultatywne. Sąd odstępując od orzeczenia wobec oskarżonego wskazanego wyżej zakazu miał na uwadze, że oskarżony nieumyślnie dopuścił się przypisanego mu w wyroku czynu, dotychczas nie był karany za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Przemieszczanie się przez to ruchliwe skrzyżowanie dla kierowcy pojazdu jadącego z ul. (...) , jest niełatwe nawet przy skręcie w prawo . Z obserwacji sądu wynika, iż bardzo często dochodzi na nim do sytuacji wymuszania pierwszeństwa czy wręcz kolizji.

Sąd nie znalazł również podstaw do uwzględnienia wniosku prokuratora o orzeczenie od oskarżonego na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązki w kwocie 20.000 zł na rzecz osoby najbliższej tj. I. Ł.. Pomijając kwestie , iż został on zgłoszony dopiero w mowie końcowej a w toku postępowania w jakikolwiek sposób nie wykazywano zasadności takiego roszczenia , prokurator formułując wniosek nie przedstawił żadnych argumentów przemawiających za jego uwzględnieniem. W ocenie sądu, uwzględnienie wniosku prokuratora nie było możliwe, ponieważ w niniejszej sprawie przepis art. 46 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. ze względu na zasadę wyrażoną w art. 4 § 1 kk nie mógł mieć zastosowania. Wniosek prokuratora należało w niniejszej sprawie rozpatrywać w oparciu o przepis art. 46 § 2 kk w brzmieniu nadanym mu Ustawą z dnia 5 listopada 2009r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2009.206.1589) , obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r. Przepis art. 46 § 2 kk w brzmieniu ustalonym wskazaną wyżej ustawą brzmiał: zamiast obowiązku określonego w § 1 sąd może orzec nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego. W przepisie tym nie było mowy o możliwości zasądzenia nawiązki na rzecz osób najbliższych wykonujących prawa zmarłego pokrzywdzonego. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2014r. w sprawie III KK 349/13 (opubl. LEX nr 1427411) orzekł, że pokrzywdzonym w rozumieniu art. 46 § 2 k.k. jest osoba, o której mowa w art. 49 § 1 k.p.k. Nie są więc pokrzywdzonymi bliscy tej osoby. Wedle art. 46 § 2 k.k. sąd zamiast obowiązku określonego w § 1 może orzec na rzecz pokrzywdzonego (a więc nie na rzecz innych osób) nawiązkę. Inaczej mówiąc, beneficjentem tego środka karnego, który wobec oskarżonego spełnia funkcję represyjną, może być tylko pokrzywdzony. Tożsame

stanowisko w tej kwestii zajął Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 9 października 2012r. w sprawie II Aka 220/12 (opubl. LEX nr 1237265) stwierdzając, że zgodnie z art. 46 § 2 k.k. nawiązka może być orzeczona wyłącznie na rzecz pokrzywdzonego sensu stricto, to jest na rzecz osoby, o której mowa art. 49 k.p.k. a nie na rzecz tzw. stron zastępczych – osób jedynie wykonujących prawa pokrzywdzonego z powodu jego śmierci. Sąd Okręgowy w Nowym Sączu w wyroku z dnia 19 września 2013r. w sprawie II Ka 355/13 (opubl. LEX nr 1716377) oraz Sąd Okręgowy w Kielcach w wyroku z dnia 28 października 2013r. w sprawie IX Ka 901/13 również opowiedziały się za wskazanym wyżej rozumieniem przepisu art. 46 § 2 kk. Wykładnia literalna przepisu art. 46 § 2 kk w brzmieniu nadanym mu Ustawą z dnia 5 listopada 2009r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego, ustawy - Kodeks karny wykonawczy, ustawy - Kodeks karny skarbowy oraz niektórych innych ustaw oraz ugruntowane orzecznictwo nie postawiają wątpliwości co do tego, że nawiązka, o której mowa w tym przepisie nie może zostać orzeczona na rzecz osoby najbliższej wykonującej prawa zmarłego pokrzywdzonego. I. Ł. roszczeń finansowych związanych z zaistniałym wypadkiem komunikacyjnym może dochodzić w postępowaniu cywilnym , o czym zapewne wie zważywszy iż w postępowaniu była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. .

Mając na uwadze sytuację majątkową oskarżonego , sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 430 zł tytułem opłaty oraz kwotę 3226,75 zł tytułem zwrotu wydatków postępowania.